

Lehajló végtelenség

Hólepte néma erdő üldögél
a hegy tetején. Csönd és
hideg mozdulatlansága
nő ki a fák alól.
Semmi sem mozdul, lélegzés
nélkül alszik minden.
A hó alatt hallgat az erdő,
az idő ráfagyott a csendre.
Puhán, nesz nélkül hull a hó.
Minden hókristályon csillog
a fény. Se út, se nyom, se patak,
csak a behavazott táj tisztasága
építkezik szaporán a megérkező
széllel. Estébe csúszik a délután.
Az égbolt lehajló végtelensége
mindent betakar.

Kuporgató

Ez a betömködött szájú
igazságtalanság.
Ez a megvarasodott almahéj
íze a szádban, ez a lenyelhetetlen
falat visszakívánkozása.
Mosdatlan nappalok,
szétszórt ígérek tartalom nélkül
hevernek az ország házában.
Lépcsőin kuncog a teher,
apró morzsák a zsebedben.
Kiált a lét...
De már leesett, kifordult bokával
sántikál a majd valahogy, mégis
tartsd meg magad emberi értékben.
Ez a kuporgató érzés
hánykolódik benned, mint
a Dunában botladozó falevél.

Lehajol a csönd

Ez a halk zsongító suhogás,
ahogyan a fák beszélgetnek.
Minden levél ékszer rajtuk.
Nekifeszítik lombjukat
a napsugaraknak,
majd rakoncátlan déli szél
cibálja őket.

Távol egy keskeny szekérnyom
csetlik-botlik a folyó partján.
Ezek az ide tartozó dallamok
hozzák a nyarat a levegőben.
Olyan, mint egy biztatás,
mint egy erős kéz, amelyik
utánad nyúl és erőt ad.
Lehajol a csönd a fák
tetejéről, és megölel.

Pillangószárnyakon

Olyan jó ebben a puha
csendben beágyazódva
magként hallgatni
a gyerekszuszogást.
Horkant a délután, és
szájából édes nyál csurog
a párna csücskére.
Álmodik a csend, és
életre kelnek a polcról
a babák. Arany hajukat
fonja egy kéz, mely
simogat, altat és enni ad.
Olyan jó ebben a puha csendben
hallgatózni, ahol régi mesék
emlékei szálldosnak
láthatatlan pillangószárnyakon.